

INKIJKVERSIE
SCRIPT

Als kikkers opera zingen
(When bullfrogs sing opera)

Blijspel in twee bedrijven

door
CARL L. WILLIAMS

Vertaling
Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WHEN BULLFROGS SING OPERA - ALS KIKKERS OPERA ZINGEN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **CARL L. WILLIAMS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2004 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONAGES:

ANNECHIEN: veertiger, echte plattelandse, met recht voor zijn raap humor en een warm hart. Spreekt dialect.

AMELIA WESTERLEEK: veertiger, zus van Annechien, woont in een grachtenpand, heeft pretenties en wil haar eenvoudige afkomst graag vergeten.

BRYAN WESTERLEEK: veertiger, fabriekseigenaar, aardige vent.

PATRICK WESTERLEEK: 19 jaar, student, boekenwurm, overtuigd van zijn superieure intellect.

FRANCIEN KOPERMAN: vijftiger, dame uit de hogere stand, ijdel en zeer op het fatsoen gesteld.

ANDRÉ KOPERMAN: vijftiger, bankier, welgesteld maar afkomstig uit een dorp.

STEPHANIE KOPERMAN: 19 jaar, aantrekkelijke studente, zeer zelfverzekerd.

DECOR:

Een grachtenpand in de huidige tijd. De woonkamer is duur ingericht met een bank, stoelen, salontafel en buffetkast of dressoir. Aan de muren hangt moderne kunst. Er is een voordeur en een uitgang die naar de hal binnenshuis leidt. Een groot raam geeft uitzicht op de stad.

SYNOPSIS VAN DE SCÈNES:

EERSTE BEDRIJF

1e scène: vrijdagavond.

TWEEDE BEDRIJF

1e scène: zaterdagochtend

2e scène: zaterdagmiddag laat.

Rekwisieten

Blad met hors d'oeuvres, met o.a. toastjes met paté
Allerlei drankflessen, o.a. een cognac fles (Courvoisier)
Krant voor Bryan
Brief voor Amelia
Boek van Nietzsche voor Patrick
Koffer voor Annechien
Portemonnee met geld voor Amelia
Ordner voor Amelia
Opzichtige jurk voor Annechien
Flessen mineraalwater
Cola
Allerlei glazen
Verzameling tijdschriften over kunst
Diverse theaterprogramma's
Fotoalbum voor Amelia
Tasje uit delicatessenzaak voor Amelia
Plankensteunen voor Bryan
Beker met deksel en rietje voor Amelia
Lange jas of cape en kostuum voor Katherine uit "De Getemde
Feeks" voor Francien
Polshorloge voor Annechien
Poëzie bloemlezing voor Stephanie
Pen en papier
Strippenkaart

Geluidseffect

Deurbel

EERSTE BEDRIJF

1^e bedrijf

ALS HET DOEK OPGAAT zien we de woonkamer van een grachtenpand. Het is vrijdagavond. Er staat een blad met hors d'oeuvres op de salontafel. Op het buffet staan diverse drankflessen, o.a. een fles cognac. BRYAN, met stropdas maar zonder jasje, probeert de krant te lezen terwijl AMELIA, chic gekleed, loopt te ijsberen met een brief in haar hand.

AMELIA: Nee. O nee. Niet te geloven! Na jaren van alleen een kerstkaart naar elkaar sturen wil ze opeens op bezoek komen! Vandaag! Juist vandaag! Zonder te waarschuwen!

BRYAN: Ze heeft je een brief geschreven.

AMELIA: En gister op de post gedaan! *(leest de brief)* "Lief Kikkervisje, raad eens? Ik kom jou, Bryan en jullie spruit een bezoek brengen. Je kunt me vrijdag verwachten, ongeveer op de tijd dat de glimwormen te zien zijn. Ga nergens heen voordat ik er ben!"

BRYAN: Ik heb geen glimworm meer gezien sinds... tja, sinds de laatste keer dat we bij Annechien op bezoek gingen. Hoe lang geleden is dat? Negen, tien jaar?

AMELIA: Hoe lang het geleden is doet er nu niet toe, Bryan. Het gaat er om hoe lang het duurt voor ze hier is.

BRYAN: Over een uurtje of zo denk ik.

AMELIA: Ze schrijft niet eens hoe ze hier komt. Bus of trein? Liftend? Niet met de eigen auto, want die wilde ze nooit hebben. Ze had genoeg aan paarden, zei ze. Paardenkracht die naar benzine rook vond ze maar niets. En uit de uitlaat van een auto kwam niets dat ze in de tuin kon gebruiken.

BRYAN: Dat klinkt als echt iets voor Annechien.

AMELIA: Die boerentrien is zo plattelands als een plee aan de slootkant.

BRYAN: En dat wil jij niet hebben in je grachtenpand.

AMELIA: Niet als de Kopermannetjes op visite komen! *(gooit de brief terzijde)*

BRYAN: Amelia, ben je niet een beetje onaardig over je zuster? Ik word juist altijd vrolijk van Annechien.

AMELIA: Dat ben jij. Maar de Kopermannetjes zijn de Kopermannetjes. Je weet hoe belangrijk dit voor mij is.

BRYAN: Maar je solliciteert niet naar een betaalde betrekking op André's bank. Het is vrijwilligerswerk. Francien mag blij zijn dat je haar helpt.

AMELIA: Blij zijn? Als Francien mij benoemt tot haar vice-voorzitter van het genootschap “Help Arme Kindertjes” zal... hoe zal ik het zeggen.

BRYAN: Dan komt jouw naam in de societyrubriek van de Telegraaf, met een foto van jou en de andere dames van het genootschap HAK.

AMELIA: Het is voor een goed doel.

BRYAN: Het doel jou te laten stijgen op de sociale ladder.

AMELIA: Een beetje glamour, een beetje publiciteit – dat hoort er allemaal bij als je met succes geld wilt ophalen. En de mensen vermaken zich altijd enorm op zulke benefietfeesten.

BRYAN: Ik niet.

AMELIA: Ik kan haast niet geloven dat Annechien echt komt. Ik had niet gedacht dat er iets was dat haar uit haar huis weg kon sleuren.
(BRYAN pakt de brief)

BRYAN: Hier staan geen aanwijzingen in. Voor iemand die altijd wel iets te zeggen heeft, zegt ze weinig in deze brief. *(PATRICK komt op uit de hal met een boek van Nietzsche)*

AMELIA: Ik weet gewoon niet wat haar opeens bezielt en waarom ze juist nu wil komen.

PATRICK: Over wie heb je het?

AMELIA: Over je tante Annechien. Ze komt op bezoek. Je kent Annechien toch nog wel?

PATRICK: Hoe zou ik haar kunnen vergeten.

BRYAN: Je vond het anders maar wat leuk rond te darren op die oude boerderij van haar.

PATRICK: Ik was tien.

BRYAN: Een goede leeftijd voor een jongen en een goede plek om dat te zijn. Ik heb je moeder altijd benijd dat ze op een boerderij opgegroeid is.

AMELIA: Het was een hofstede.

BRYAN: Juist.

PATRICK: Het belangrijkste dat ik me van tante Annechien herinner is dat ze de dingen zo gek kon zeggen.

AMELIA: *(kreunt)* Het idee dat Francien en André met Annechien kennis zullen maken is onverdraaglijk.

BRYAN: Misschien komt ze pas als zij al weer weg zijn. Ze komen alleen maar wat drinken.

AMELIA: Ze komen niet alleen maar wat drinken! Ze komen om mijn totale sociale status te bepalen. O, en Patrick... ze nemen Stephanie mee. Ik verwacht dat je aardig tegen haar bent.

PATRICK: Waarom?

AMELIA: Het kan nooit kwaad een goede indruk te maken. Meneer Kopperman heeft veel invloed in zakenkringen en ooit zul jij misschien ook een baan zoeken.

BRYAN: Het woord waar het om draait is "ooit".

PATRICK: Waarom zou ik de dochter van Kopperman moeten opvrijen? Alleen maar omdat jij zo graag met haar moeder wilt aanpappen?

AMELIA: Ik vraag je niet iemand op te vrijen. Ik vraag je alleen maar aardig te zijn.

BRYAN: Een jaar op de universiteit lijkt zijn vermogen daartoe verminderd te hebben.

PATRICK: Het was een zwaar jaar.

BRYAN: Ja, het zal niet meevallen een paar uur per dag in de collegebanken te zitten.

PATRICK: Dat is niet het enige. Ik studeer Medicijnen, weet je. Maar misschien dat ik wel omschakel naar Rechten.

BRYAN: Alsof je daartoe het recht hebt.

AMELIA: Hij krijgt een prima opleiding, Bryan.

BRYAN: Dat is prima, maar wat praktische ervaring zou hem geen kwaad doen, zoals vakantiewerk zoeken.

PATRICK: Wat zoeken?

BRYAN: Als eigenaar van "Westerleek Verlichting" ben ik er vrij zeker van dat ik een baantje in de fabriek voor je heb.

PATRICK: In een lampenfabriek? Wat prozaïsch.

BRYAN: Ja, poëzie lees je maar in je vrije tijd.

PATRICK: Kom nou, Pa. Ik ben niet geschikt om in het magazijn te werken of aan de lopende band te staan. Het werk dat ik doe gebeurt hier. *(hij tikt tegen zijn hoofd)*

BRYAN: En niemand kan het zien, komt dat even goed uit.

PATRICK: Probeer Nietzsche maar eens te lezen.

BRYAN: Probeer de kost maar eens te verdienen.

AMELIA: Hou op, jullie! Ik heb wel iets anders aan mijn hoofd.

BRYAN: Een keuze maken tussen slagroomtaart en vruchtenvlaai voor de straatschoffies?

AMELIA: Ik zou het op prijs stellen, Bryan, als je het geld inzamelen voor hulp aan arme kindertjes niet zo bagatelliseerde.

BRYAN: Een heleboel geld dat van mij is. Dat zal ik nooit bagatelliseren.

AMELIA: En slagroomtaart voor 400 personen zal te moeilijk worden om goed te houden.

PATRICK: Dus wordt het vruchtenvlaai.

AMELIA: Dat is aan Francien om te beslissen. Alles is aan Francien om te beslissen. Mij inbegrepen! Snappen jullie dat niet? En nu komt Annechien!

PATRICK: En ik ga er vandoor. *(loopt naar de voordeur)*

AMELIA: Dat ga je niet. Jij blijft hier en houdt Stephanie aangenaam bezig.

PATRICK: Over een vakantiewerk gesproken.

BRYAN: Probeer je een beetje te gedragen, wil je?

AMELIA: Goede manieren worden altijd opgemerkt door personen uit de hogere stand.

PATRICK: Al dat high-society gedoe is zo nep.

AMELIA: Er is niets nep aan oud geld.

BRYAN: Francien is dan misschien oud geld, maar André heeft zich van onderaf opgewerkt, net als ik.

AMELIA: Als je Nijenrode onderaf noemt. Het heeft beslist de financiële wereld deuren geopend voor André.

BRYAN: Kijk eens aan, Patrick. Jij zou naar Nijenrode kunnen gaan en je dan op bankieren richten.

PATRICK: Ik ga niet naar de universiteit om klerk te worden.

BRYAN: Sommige mensen hebben gewoon te veel opleiding gehad om nog nuttig te zijn. Ze besteden al hun tijd aan studie in plaats van bij te dragen aan de maatschappij. Je moeder draagt tenminste nog iets bij.

AMELIA: Als Francien me uitnodigt haar vice-voorzitter te zijn, zal die gewichtig doende Eleanora Duinmeyer wel de pee in hebben. Ze probeert al weken bij Francien in het gevlij te komen.

PATRICK: Verbeeld je!

AMELIA: Eleanora heeft dit evenement niet nodig. Ze heeft er al zo veel gedaan.

BRYAN: Zij en Francien lijken elkaar af te wisselen als voorzitter en vice-voorzitter.

AMELIA: Het is gewoon incestueus.

PATRICK: Ik wist niet eens dat ze familie van elkaar waren.

BRYAN: Ze behoren allebei tot de familie van "veel geld voor goede doelen ophalers". En als ik zeg veel dan bedoel ik heel veel.

AMELIA: Toe nou, Bryan.

BRYAN: Door al die donaties die je bij me los weet te peuteren ben ik bang dat de fiscus binnenkort een onderzoek naar me gaat instellen.

PATRICK: Dan is het maar goed dat je mij nog als financieel afhankelijk kunt opvoeren.

BRYAN: Geen onverdeeld genoeg.

AMELIA: Net als de komst van Annechien.

PATRICK: Het is toch geen monster?

AMELIA: Natuurlijk niet. Het is alleen maar dat we zo weinig gemeen hebben. Dat, plus het feit dat ze zo... zo boers is.

PATRICK: Wat ben je toch een snob.

AMELIA: Niet waar!

BRYAN: Beledig je moeder niet.

PATRICK: Het was geen belediging. Het was een kritische waarneming.

BRYAN: Neem haar dan niet kritisch waar. Maar die Francien Koperman... dat is pas echt een snob.

AMELIA: Zij is het ook niet. Wat is er verkeerd aan geciviliseerd zijn? Aan wat verfijning? Aan het op prijs stellen van een zekere status in de maatschappij?

PATRICK: Wat aristocratisch.

BRYAN: Heel wat anders dan minachting hebben voor werken in een fabriek. *(ALLEN spreken nu gehaast, elkaar deels overlappend)*

PATRICK: Jij werkt niet in de fabriek.

BRYAN: Hoe bedoel je dat ik niet in de fabriek werk?

AMELIA: Willen jullie daar nu eens mee ophouden!

PATRICK: Ik zou in een fabriek kunnen gaan werken als het moest.

BRYAN: Waar zou je werken? In mijn fabriek?

AMELIA: Hier hebben we geen tijd voor.

PATRICK: Als ik niets anders kon doen.

BRYAN: Wat edelmoedig van je zo laag te zinken.

AMELIA: Ik zei: "Hou op met kibbelen." Ik weet niet wat ik moet doen.

PATRICK: Alleen omdat jij dat hebt gedaan betekent nog niet dat ik het ook moet doen.

BRYAN: Alsof jij en je Nietzsche iets in mijn fabriek zouden kunnen doen.

AMELIA: Ik had alles al klaargezet en... *(de DEURBEL gaat. Ze zwijgen)* Alsjeblieft, laten dat de Kopermannetjes zijn. *(terwijl AMELIA naar de deur gaat, gaat PATRICK af naar zijn kamer. Amelia opent de deur en ANNECHIEN, gekleed in een oud spijkerpak, komt op met een koffer die ze op de grond laat ploffen)*

ANNECHIEN: Mely!

AMELIA: Annechien! *(AMELIA en ANNECHIEN omhelzen elkaar)*

(NB: hoewel de tekst van ANNECHIEN in "normaal" Nederlands is geschreven, is het de bedoeling dat ANNECHIEN een plattelandsdialect spreekt.)

ANNECHIEN: Wat fijn je weer eens te zien!

AMELIA: Van hetzelfde.

ANNECHIEN: Laat me je eens bekijken... wat zie je er schattig uit, als een glimmend opgepoetste boerenwagen. Wilde je naar de kerk gaan?

AMELIA: Op vrijdagavond? Eigenlijk verwachten we...

ANNECHIEN: Bryan!

BRYAN: Hallo, Annechien.

ANNECHIEN: Je ziet er uit als een plaatje! *(ze omhelst BRYAN)*

BRYAN: Een plaatje van wat?

AMELIA: Een glanzende nieuwe vrachtwagen?

ANNECHIEN: *(geeft klapjes op zijn buikje)* Wat is dit? Te vaak twee keer Jan-in-de-Zak opgeschept?

AMELIA: Annechien, ik heb al in geen jaren Jan-in-de-Zak gemaakt.

BRYAN: Of veel anders gemaakt. Onze maaltijden komen voornamelijk van buiten.

ANNECHIEN: Onze Pa ving ons eten ook altijd buiten... en hij plukte of wilde het ook zelf.

AMELIA: O, Annechien.

BRYAN: Zal ik je koffer pakken? *(hij loopt er heen)*

ANNECHIEN: Bedankt, Bryan. Moet je toch eens kijken. Wat hebben jullie een prachtig huis! Ik kan haast niet geloven dat ik hier echt ben.

AMELIA: Ik ook niet.

BRYAN: We hebben je brief vandaag pas ontvangen.

ANNECHIEN: Sorry dat ik het niet eerder liet weten. Maar ik had er opeens dringend behoefte aan mijn kleine zusje te zien.

BRYAN: Hoe ben je hier gekomen?

ANNECHIEN: Ik heb de bus genomen en allemachtig, wat heb ik genoten! Zoveel gezien onderweg. Akkers en dorpen en steden en toen deze enorm grote stad!

AMELIA: We zouden je wel van het station gehaald hebben als we het geweten hadden.

ANNECHIEN: Ik wilde niemand tot last zijn.

BRYAN: Ik zal dit in de logeerkamer zetten. *(BRYAN gaat met de koffer af naar de hal)*

AMELIA: Tijd niet gezien, Annechien.

ANNECHIEN: De tijd gaat snel, hè? Het maakt niet uit of ze nu kruipen, wandelen of hardlopen, de jaren vliegen voorbij.

AMELIA: Je bekijkt het nog steeds van de vrolijke kant.

ANNECHIEN: Mama zei altijd dat de mensen die er het best uitzagen degene waren die alles het beste bekeken. En waarom zou ik het niet van de vrolijke kant bekijken nu ik weer bij mijn Kikkervisje ben?

AMELIA: Jij ziet eruit of je afgevallen bent.

ANNECHIEN: Denk je? Dat komt misschien van al dat fietsen. Ik doe tegenwoordig bijna alles op de fiets.

AMELIA: Niet meer op je paard?

ANNECHIEN: Mijn laatste paard, die arme oude Ruud Lubbers, is vier maanden geleden gestorven.

AMELIA: Dat spijt me.

ANNECHIEN: Doodgaan hoort bij het leven. We zien dat op het platteland geregeld gebeuren.

AMELIA: Hier zien we dat op het journaal van zes uur. À propos, we verwachten hier ieder moment een paar... (*PATRICK komt op, vanachter opgeduwd door BRYAN*)

ANNECHIEN: Wat is dit? Is dit mijn kleine spruitje?

PATRICK: Hai, tante Annechien.

ANNECHIEN: Weet je nog hoe klein je was toen ik je de laatste keer zag? (*ANNECHIEN omhelst PATRICK*)

PATRICK: Zo klein als een spruitje?

ANNECHIEN: Ja, zoiets! En je rende overal heen, deed van alles en kwam op plekken waar zelfs een paardenvlieg niet kwam.

PATRICK: Nietes.

ANNECHIEN: Welles! Moet je nu eens kijken hoe groot je gegroeid bent. Helemaal volwassen! Een jongeman. En nog knap ook. Een heleboel vriendinnetjes, wed ik.

PATRICK: Niet speciaal.

ANNECHIEN: Maak je geen zorgen. Die zullen spoedig om je heen zwermen als strontvliegen om een koeienvlaai.

PATRICK: Koeienvlaai? Mag het ook stroop zijn?

ANNECHIEN: Je vangt meer vliegen met stroop dan met azijn, maar meisjes vangen doe je eerder met een lekkere vlaai of stroopwafel.

BRYAN: Zolang Patrick nog studeert kan hij het meisjes vangen beter nog even laten.

AMELIA: Je moet eens uit het raam kijken, Annechien. We hebben een prachtig uitzicht.

ANNECHIEN: (*kijkt uit het raam*) Dat mag je zeggen! Kijk eens naar die kleine bootjes! Maar jullie zitten hier ook hoog. De laatste keer dat ik me zo hoog verheven voelde was toen ik boven op de hooiberg van Hendrik-Jan de Boer geklommen was.

PATRICK: Hoe Freudiaans.

BRYAN: Patrick.

ANNECHIEN: Wat betekent dat?

AMELIA: Doet er niet toe. Het belangrijkste dat ik je zeggen moet is dat de Kopermannetjes hier ieder moment kunnen arriveren.

ANNECHIEN: Wie zijn de Kopermannetjes?

PATRICK: Rijke stinkerds.

AMELIA: Mensen van stand.

BRYAN: Het gaat om een liefdadigheidsactie. Amelia helpt Francien met het organiseren ervan.

ANNECHIEN: Amelia was altijd al van alles aan het organiseren... zoals die keer dat ze alle kinderen bijeen gebracht had om kikkers te gaan vangen. Er zaten een heleboel kikkers in het slik... daarom heet het bij ons ook Kikkerslik. Mely had tenslotte wel zo'n vijftig van die kwakers. Grote.

PATRICK: Waarvoor?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto